

OSTOWY (5) *ai*

ostowy (4), **ostow** (1).

Pierwsze o jasne; -ow; -ow z tekstu nie oznaczającego ó.

sg m N (attrib) ostowy (1) SienLek, ostow (1) FalZioł. ◇ G ostow(e)go (1). ◇ n N ostow(e) (2).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Przymiotnik od „oset” ‘roślina o liściach i łodygach pokrytych kolcami’ (5) :

a. Będący częścią ostu (4) :

Wyrażenia: »korzeń ostowy« (1): korzeń Ostowy tłucz á fok s niego wyciśni SienLek 105v.

»nasienie ostowe« (2): Nafienie Ostowe kamień w nyrkach łamie FalZioł I 148a, I 148b.

»ostowe pierze« (1): Pappus, Biały mech/ pierze álbo wełná która fie po okwitnieniu z niektórych ziół á zwłázczá z ostu rozlata/ ostowe piérze. Mącz 276c.

b. Otrzymany z ostu (1) :

Wyrażenie: »sok ostow« (1): fok Ostow zmiodem przefnym zmiełzany/ działła czyfci FalZioł I 148a.

Cf OSETNI

EW